

Oponentský posudek bakalářské práce Petry Klimešové

„Klavírní album Josefa Koreše a jeho užití v klavírní výuce“

Myslím, že se nemýlím, když prohlásím, že účelem bakalářské práce P. Klimešové, navzdory deklarovanému názvu, bylo především připomenout osobnost velmi všestranného a velmi skromného, do popředí se nederoucího skladatele *jako celek*. Tomu odpovídá i rozložení práce, kde rozbor titulního klavírního cyklu je rámován třemi kapitolami o životopisu a celoživotním uměleckém zaměření skladatele, aby se po jedné, byť nejrozsáhlejší kapitole zase k tomuto vrátila ve formě novinových článků a 2 obsáhlých rozhovorů (s dcerou-violoncellistkou a jednou významnou klavírní pedagožkou – ta, která se Korešovým dílem zabývala absolutně nejvíc, bohužel rozhovor odmítla). Ve zmíněných úvodních kapitolách autorka poutavě líčí běh Korešova života a jeho (nejen) umělecké krédo, ojediněle by chtělo upřesnit některé formulace a fakta – např. o Sukově kvartetu (bylo totožné se slavným kvartetem z 2. pol. 20. století? + Koreš je uveden v obsazení na místě, které patří violoncellistovi), někde nejsou přesné názvy či jejich pravopis (správně je Čs. rozhlas; v Praze byl buď Symf. orch. Čs. rozhlasu, nebo Pražský rozhlasový orchestr; Kapské Město + působil Koreš tedy někdy v cizině?) aj. Co se týče informací o klavírních skladbách – *Malé skladbičky pro čtyři pacičky a Tři skladby pro 4ruční klavír* jsou sice neodolatelné, ale vůbec ne jazzové, naopak pro 6 rukou neuvedla zdaleka nejslavnější *Aerobic* a další jazzem inspirované kousky, orffovské nástroje jsou i v neuvedené 8ruční *Exoticko-orientální suíte* apod. V rozboru skladeb titulního klavírního cyklu ve 4. kapitole autorka přesvědčivě formálně analyzuje všech 25 skladeb cyklu (jen v 16. části neuvádí, že šestitaktové plochy se střídají se čtyřtaktovými) a ve skladbách č. 7-11, 13-19, 22-23, náznakově též 20 a 24, vyslovuje svůj názor i na interpretační problematiku (jež je zde jinak ve všech skladbách – kromě č. 13 – anticipována přesnými citacemi z metodických pokynů prof. Marie Kotrčové, vydaných KPÚ Č. Budějovice jako nedílná součást cyklu). Škoda, že interpretačního a pedagogického vzhledu samotné autorky zde není ještě trochu více – nicméně, celá kapitola je prezentována pěkně plasticky a dokáže svět skladeb i jejich problematiku názorně přiblížit, čemuž napomáhá i závěrečná příloha, kde jsou skladby uvedeny celé. (Pouze zcela zbytečné je vysvětlování na str. 36, co je septakord a nónový akord, navíc s nepoužívanou zkratkou D-9 místo D9.) Šestá kapitola, věnovaná rozhovorům o Korešovi, je nesena upřímnou snahou oslavit Korešovu neokázalost, skromnost, danou i jeho původem, skladatelovu extenzívnost zájmů i všestrannou kvalitu jako člověka. Jen škoda, že některé údaje z úvodu knihy se zde pouze zbytečně dublují a první rozhovor (na rozdíl od druhého) vyznívá občas trochu neuměle, některá slova se opakují dost těsně po sobě, což někdy vede až ke zmatení pojmů (str. 44 - „tatínek“). Škoda, že nedošlo k rozhovoru se ženou skladatele, pí Marií Korešovou. Není mi jasné, proč v oddíle „Seznam pramenů“ není zmíněno heslo Josef Koreš v dvoudílném Čs. hudebním slovníku osob a institucí (vyd. SHV Praha 1963), stejně jako některé další zajímavé internetové odkazy, je rovněž škoda, že autorka nevytvořila (třeba rovněž ve formě přílohy) ucelený a podrobný přehled Korešovy skladatelské (nebo aspoň klavírní) tvorby a nezmínila se, co vše je dostupné tiskem – byla by v tom první nebo nejvýš druhá! Mohla též, aspoň 1 větou, zmínit provádění Korešových skladeb v cizině, což by profil skladatele pěkně dokreslilo.

Doporučuji k obhajobě. Navrhované hodnocení: výborně

Praha, 26. srpna 2012

Tomáš Víšek